

gama unei exuberanțe calde, învăluitor feminine.

Pe o pantă inversă, Andrei Bursaci, evoluează cu minuțioasă nuanțare, descojind o figură de arivist infatuaț și josnic, de structurile volubilității, eleganței și farmecului aparent care-i maschează caracterul.

Cu o consecvență comică, din păcate nu dusă pînă la capăt, actrița Nora Popescu compune fața unei femei trecute de prima tinerețe, hilar și trist dornică să-și camufleze vîrsta prin artificiale elanuri juvenile.

Tînăra actriță Emilia Dobrin adaugă la dezinvolvura interpretării sale (o tînăra secretară) o prezență scenică agreabilă. În sfîrșit, într-un rol așa zis secundar, actrița Eugenia Laza, demonstrează valențe mimice de o bogată expresivitate, care nu se cuvin trecute cu vederea.

Comedie de situații, *Drumul spre inima ta* ar fi putut ușor să alunece spre șarjă. Printr-o conlucrare armonioasă a întregului colectiv (la care alăturăm și contribuția Marianei Schidu, pentru inteligenta ei „coloană muzicală”), Teatrul de Stat din Ploiești ne oferă o comedie savuroasă, de interpretare omogenă, bine ritmată, fără ostentație. Vădînd o mină regizorală sigură, deși formată la spectacolul de televiziune, Vlad Bîtcă se simte acasă și pe scîndura scenei de teatru.

Margareta Andreescu

Teatrul Național din Craiova

■ APUS DE SOARE

de Barbu Delavrancea

■ VRĂJITOARELE DIN SALEM

de Arthur Miller

Se desenează în prezent la Naționalul craiovean un efort vizibil spre asumarea unei misiuni educative, o rivnă pentru construcția unui program cultural. Argument, afișul recentului turneu bucureștean, modelat cerințelor (tinutei exigente, și răspunzînd unor desiderate majore — ca stimularea piesei originale *), reprezentarea clasiceilor autentoni și a valorilor culturii universale contemporane. Un prim pas (repertoriul !) a fost făcut, și colectivul își exersează

deocamdată conștiincios unele profesionalități. *Apus de soare*, drama istorică a lui Delavrancea, punct central de referință pentru „clasicitatea” unei scene, a fost montată de Gh. Jora (regie) și Mihai Tofan (scenografie) în stilul montărilor convenționale epurate de naturalism, la jumătatea drumului dintre patos irizat romantic și rostire savuros populară, rostuindu-se ramificat în jurul eroului central. Scenograful Mihai Tofan, exersat în orînduirea spațiilor dramei istorice românești a conceput un decor de țetate cu ornamentație heraldică, jucîndu-se cu închiderile și deschiderile lumii în funcție de necesitățile jocului dramatic. În acest joc, talentul, verificat în multiple prilejuri, al lui Vasile Cosma a pulsat cu dinamism dramatic în marile tirade narrative, detașîndu-se net de restul interpretărilor amorfice ca tipologie și convențional luate. Ne-au dezamăgit, și trebuie s-o spunem, desenul exterior al gingășiei Oanei (Smaragda Olteanu), înstrăinarea de rol a lui Rareș (Valeriu Dogaru), ca și eforturile vizibile ale Marinei Bașta de a mlădia figura voevodală și adîncă umanitate a doamnei Maria. Superficial au fost tratate chipurile celor trei vrăci (Lucian Albanezu, Nae Gh. Mazilu și Emil Bozdogescu) sărăcînd prin absența de colorit, bogăția caracterologică și tipologică a *Apusului de soare*. O reprezentație la limita corectitudinii de mizanscenă care ridică un semn de întrebare : ne poate mulțumi o montare ilustrativă a manualului școlar cînd e vorba de *duhul* dramei istorice naționale ? După spectacolul memorabil al primei noastre scene, credem că nu.

Ambiții mai mari își propune montarea *Vrăjitoarelor din Salem*. Drama puternică a lui Arthur Miller (care își păstrează după 20 de ani de la apariție aceeași actualitate, prin marea miză a dezbaterii — libertatea spiritului, raportul individ-dogmă — și rigoarea scriiturii) a fost incredințată tînărului absolvent în regie cinematografică Dinu Costin Azimioară. Așadar un spectacol de debut, care ne-a convins de stăpînirea unor unelte tehnice, notabile pentru un începător, din păcate nu și de claritatea unei idei raportate la problematica acestui mare text. Drama care impulsionează un cîmp magnetic tensionat de semnificații etice, degradingolează în anecdotică, punctată de accente de ieftin senzațional ; clișee de comportament și atmosferă înlocuiesc studiul caracterelor. Așa se și explică surprinzătoarea costumație — cu o interpretare sociologist-marcată a funcțiilor sociale și psihologice (Abigail, în roșu — semn distinct al țirfei infame ; Giles Corey — zdrențuit — „fermier sărac”) — și lipsa de concordanță cu specificul atmosferei puritanilor din Massachusetts (în care evident nimeni nu fuma în public). Dar, dincolo de aceste amănunte mai mult sau mai puțin relevante, mi s-a părut insuficient subliniată tensiunea ideilor, scăderea presiunii în cazul-creuzet în care fierb patimile și trădările și se materializează deciziile dramei. Pe

* Locul tău sub soare de Gh. Robu a fost consemnat în nr. 10/1973.

Iancu Goanță, Vasile Cosma și Marina Bașta în „Apus de soare” de Barbu Delavrancea

Marina Bașta și Iancu Goanță în „Vrăjitoarele din Salem” de Arthur Miller

scenă s-a derulat fabula — într-o scenografie dinamizată (V. Penișoară-Stegaru) — nu și titlul ei. Precaritatea colaborării cu actorii lasă doar amintirea unui interesant pastor Parris (Ion Pavlescu) puritan laș, ipocrit, împovărat de complexe de culpabilitate și a unui demn John Proctor (Iancu Goanță) ce încarnează gândirea pragmatică în impas, și depășirea ei, prefigurând dramele „americanului mijlociu” ce vor avea loc peste aproape trei secole...

Un turneu-test, vizită de lucru, care obligă colectivul și conducerea sa la o concentrare viitoare de viziune și concepție pe măsura valorilor incluse în repertoriu.

Mira Iosif

FOTOCRONICA

TEATRUL MAGHIAR DE STAT DIN CLUJ : „Electra” de Sofoclie — Bornemisza. Regia, Horvath Bela. În rolul titular, Balogh Eva.

